

refutare : tum verò, atque in primis in libro, quem de generatione & corruptione memoriæ prodidit, ex professo illi opinionem contradicens, suam hac de re omnino opinionem exposuit, qua statuere videtur quamlibet magnitudinem diuidi ad infinitum vsque posse : infinitum verò illud cuiusmodi sit, in Physicis ostendit, cum potentia non actu, infinitum hoc asserit : etenim diuisio talis si finiri possit aliquando, eam consistere aliquando, ac cessare oportebit, nec quicquam, quod propterea diuidi possit, superesse. In hac quidem præsentii tractatione peculiari quadam & singulari disputatione de hisce rebus differit, in primis more dialectico aduersariorum argumenta proponens. Nam cum ad alia vtilis dialectica sit: tum verò aptissima est, qua differens in vtranque partem, quod magis verisimile existat indagare queat. *Suntne igitur, inquit, lineæ infsecabiles, aut magnitudines quarum sunt quadam duplicem habentes protensionem, ut superficies: quadam tribus patent intervalis, ut corporea magnitudines.* Nam superioribus duabus dimensionibus certia hæc spissitudinem addit in summa magnitudo quaeritur, an sit aliqua infsecabilis, quemadmodum opinantur quidam. Hac proposita questione primò argumenta in medium affert, quibus infsecabiles quantitates tueri quidam conantur, quorum illud primum est. Similiter in rebus vt paucitas cum paruitate, ita multitudo cum granditate deprehenditur: quapropter si in paruo sectiones infinitæ (quemadmodum Aristoteles inquit) admittuntur, futurum est, vt res ea pauca, paruæque dici nequeat, sed potius multa, magnæque appelletur. Quomodo enim paucum illud dici queat, cum infinitis partibus dissectum, dissectumque sit? Aut qui parua res erit, quæ infinitas sectiones suscipere possit? Quocirca pauca, paruæque, aut nulla erunt, sed magna omnia, & multa, aut quatuor hæc erunt eadem: aut si verum esse neutrum existimandum sit, magnitudines impartibiles esse necesse fuerit, quæ appellationem hanc sortiantur, paruitatis scilicet, paucitatisque, vt quæ in exilliora se ipsis diuelli amplius nequeant, & in se ipsis plures diuisiones admittere. Dicunt etiam aliter, quòd si infinitas sectiones magnum pariter, & paruum pati sint idonea, nec magnum plures, pauciores verò paruum ac minores partes obtinebit, quid differre magnum & paruum inter se dicemus? Necesse igitur impertem magnitudinem existere, cuius respectu magna plures habeat eiusmodi, paruum verò pauciores possideat, nec multitudine æquales cum his, quæ in magno includuntur. Et quidem illud ab absurdo ductum est argumentum, Attamen quòd si idææ quadam sunt, quemadmodum is, qui hæc asserere

A μέγισται ἢ ἐν τῷ ἀπείρηστον καὶ φθορᾶν διαφόρους ἐκ τῶ ἐναντίων ὀπληθύνουσι, ὅστερ' ἂν τῶν αἰετῶν γινώσκουσιν ἀδιείρητον, ἀλλὰ διαίρετον καὶ εἰς ἀπειρᾶ καὶ τὸ δὴ ἐπίδη τὸ ἀπειρον ἐν τῇ φυσικῇ δυνάμει λέγουσι τῶτο, ἐκ ἐνεργείας, εἰ γὰρ ἐνεργηθεῖν ἡ τοιαύτη διαίρεσις, εἴησεται, καὶ λοιπὸν φθαρήσεται. τῶτα ἀρα καὶ ἐν ταῦτα ἐν ἰδίᾳ θεωρηματικῇ ἐπιθήσειν, ὀπληθύνον πρότερον τὸν αἰετὸν διαλεκτικὸν ἔσονται ἐκ τῆς ἐναντίας. ἄλλως γὰρ τοῖς αἰετοῖς καὶ τῶν θεωρητικῶν ἡ τῆ διδασκαλικῆ τὸ ἀμφοτέρωθεν δυνάμειον τὸν λέγοντα ὀπληθύνειν, τὸ μέγιστον δοκοῦν διεσπᾶσθαι. ἄρα λοιπὸν, φησὶν, εἰσὶν αἰετοὶ γεωμετρικῆ καὶ μέγιστος τι, ἢ διχῆ διασπᾶται, ἢ καὶ σῶμα τειχῆ διασπᾶται, καὶ ὅλας ποσὸν ἀμέρες τι, ὅσων ἐνίοι φασι, ἀρχὴ τούτων καὶ ὀπληθύνει, καὶ ποσῶτος ἀπείρου ἐπίδη τὸ ἀδιείρητον μέγιστος. ὁμοίως ἐστὶν ἐν πάσι, τί τε ὀλίγον καὶ τὸ μικρόν, καὶ τὸ πολὺ καὶ τὸ μέγα. εἰ γὰρ καὶ ἐν ταῦτα τῶ ὀλίγου καὶ μικροῦ μέγιστος, ἀπειροῖ εἰσι διαιρέσεις, ὡς ὁ φιλόσοφος ὑποτίθεισιν, ἐστὶν ἐκεῖνο ὀλίγον καὶ μικρόν, ἀλλὰ πολὺ καὶ μέγα. πῶς γὰρ ὀλίγον, ὅταν ἀπείρου ἕξει τας διαίρέσεις καὶ πῶς μικρόν, τὸ τίσις διαίρεσις δυνάμειον; ἢ γὰρ καὶ ἐστὶν περὶ ὀλίγον καὶ μικρόν, ἀλλὰ πᾶσι πάντα πολλὰ καὶ μεγάλα ἢ ἐπὶ ὅτι καὶ ὀλίγον καὶ μικρόν, ταῦτὸν τῶ πολὺ καὶ μέγα ἐστὶν ἢ τὸ τείτον ἕξαι μέγιστος ἀδιείρητον, ὅσοι ἕξει τῶ θεωρητικῶν ταῦτῶν τῶ πῶ μικροῦ καὶ ὀλίγου, ὡς καὶ δυνάμειον εἰς ἐλάττω ἐστὶν τῶ διαίρεσις, καὶ ἀφ' ὅσων πολλὰ καὶ διαίρεσις παραχρῆν. ἀλλως τε ἢ, καὶ εἰ ἀπείρου διαίρεσις ἕξει καὶ τὸ μέγα καὶ τὸ μικρόν, καὶ ἕτε τὸ μέγα πλείους, ἕτε τὸ μικρόν ἐλάττω τε καὶ ὀλίγως, τί διοίσθαι τὸ μέγα πῶ μικροῦ; ὡς δια ταῦτα ἀνάγκη εἶναι ἀμπερὸς μέγιστος, καὶ δὲ τὸ μὲν μέγα, πολλὰς διαίρεσις διέξεται, τὸ δὲ μικρόν ὀλίγως, καὶ οὐχ ὅσως τὸ μέγα καὶ τὸ πῶ γὰρ καὶ διοίσθαι τὸ μέγα πῶ μικροῦ. ἔστι ἢ ἢ δειξῆς διείρη δι' ἀδυνατῆ. ἐπὶ εἰ καὶ

conatur.